

ЛИПЕНЬ

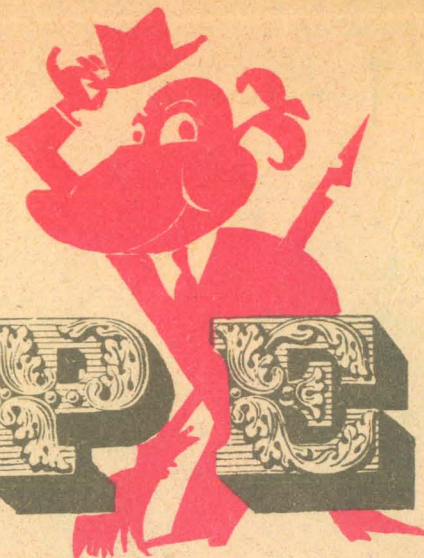
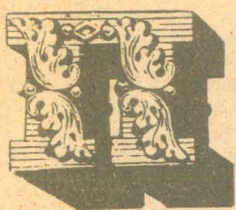
1981

Київ

Виходить з січня 1927 р.

№14 (1104)

Ціна номера 20 коп.

Мал. В. СОЛОМАШЕНКА

— Технологія на нашій фабриці передова, от тільки підшва відстає...

ДРУЗЕ ПЕРЧЕ!

Допоможи нам знайти таємниче управління «Укрголовиспаір». На початку 1980 року в обласній газеті «Радянська Житомирщина» було вміщено оголошення про те, що постачання друкарськими стрічками перейшло до згаданого управління. А наш учбовий комбінат ЦСУ УРСР займається підготовкою і підвищенням кваліфікації працівників обліку. І вони повинні пройти практику роботи на обчислювальних машинах. Більшість же машин без стрічок працювати не може.

Ми двічі зверталися з листами-замовленнями в «Укрголовиспаір», але відповіді не одержали.

Оце ми й думаємо, невже справді те управління кудись пропало? А якщо не пропало, то поцікався, Перче, чи не розучилися там читати й писати.

Е. А. МЕЛЬНИЧУК,
заст. директора Житомирського
облкомбінату ЦСУ УРСР.

Тебе, очевидно, не треба переконувати в тому, що велоспорт — це здоров'я. Додам лише, що коли вирішиш оздоровлюватися на велосипедах Харківського велосипедного заводу, то підучишся спочатку хоча б самотужки на слясаря. Бо інакше й те здоров'я розгубиш, що маєш.

Раджу тобі це, спираючись на власний досвід. Придбав я на початку року спортивний велосипед моделі В 153-411 (заводський номер 179903). Солідна ціна — 122 карбованці — плюс почесний п'ятикутник вселяли надію на технічну досконалість та високу якість виробу. Проте найближче знайомство з велосипедом засвідчило, що Знак якості на заводській продукції — це ще не сама якість. Зібрати велосипед я не зміг через дефект заднього перемикача передач. У гарантійній майстерні перемикач замінили на новий. Після цього проїхав я метрів із двадцять, і вилізли нові недоробки.

Усе ще вірячи в заводську марку, купив я найновішу модель — В 153-412 (заводський номер 06-7977). На цьому велосипеді досі не вдалося проїхати жодного метра, зате він на мені наїздився, бо браку в ньому виявилось море, а запасних частин гарантійна майстерня одержує краплю. І тепер, Перче, коли я чую, що їзда на велосипеді — це здоров'я, уточнюю: які велосипеди маютьесь на увазі?

Ю. ПОЛІЩУК,
викладач Київського інституту
інженерів цивільної авіації.

м. Київ.

Якщо ти ніколи не був у Венеції, — не дуже сумуй. Щось на зразок неї є у нас — у селі Шпигірки Києво-Святошинського району Київської області. Тут завдяки старанням пересувної механізованої колони № 2 тресту «Поліськільбуд», яка вже більше року прокладає каналізацію, вулиця Щорса стала судноплавною. Для любителів екзотики — особливо навесні та восени — тут створено всі умови, а саме — залиті водою глибочезні рови, якими можна сміливо пускати у подорож по нашому чудовому селу гондולי з туристами.

Отже, Перче, приїзди у Шпигірки!

МЕШКАНЦІ села — можливі гондол'єри.

Київська область.

Ще з дитинства пам'ятаю я оці два рядки з вірша Степана Олійника:

Мов та пава, вплива

В туфлях номер сорок два.

Смішно мені було, бо ніяк не могла уявити, як це з такими величезними (для жінки) ногами можна впливати павою. Сміялася я, поки у мене самої ноги не досягли солідного розміру. Тепер уже давно не сміюся, а лиш гірко зітхаю, бо дістати взуття для мене — проблема. На маленькі ніжки в магазинах жіночого взуття усе ж таки дещо є. А від сорок першого розміру і вище — одень з ліхтарем не знайдеш. Щоправда, дістати щось черпахоподібне мені інколи щастило, але ж я, як і інші жінки, хочу зі смаком не тільки одягатися, а й взуватися. Подібних мені бідолах не десятки, не сотні і навіть не тисячі. То невже наша взуттєва промисловість не спроможна постаратися, щоб ми й справді могли коли-небудь впливати павами в красивих «туфлях номер сорок два»!

м. Київ.

Л. НАСІЧНА.

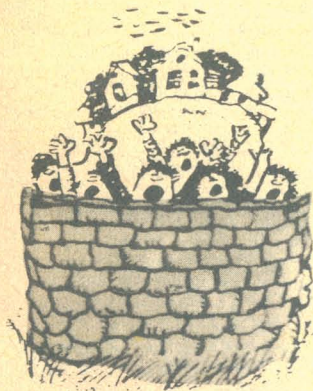

Розв'яжи задачу. Як ти думаєш, чим швидше можна виорати стогектарний лан: парою волів чи двома тракторами Т-74?

Але не поспішай. Вислухай умову задачі до кінця. Отже, питання ставиться так: парою волів, які є в господарстві, чи двома тракторами, які майже півроку стоять на ремонті і хтозна-коли звідти вийдуть?

Саме так трапилося з нашими двома Т-74, які ми довірили ремонтувати спеціалістам із Доманівської райсільгосптехніки. Спеціалістами вони виявилися класними, тільки, на жаль, не з ремонтної справи, а з найбезпардоннішої тяганини. Замість 45 днів за угодою, наші трактори стоять у їхніх майстернях ось уже шостий місяць. То ми оце й подумуємо: де б його роздобути волів, щоб не позичати техніки у сусідів на період польових робіт, а поволеньки, потихеньку обходитися своєю робочою силою. Так воно, мабуть, швидше буде...

І. БЕВКО,
механік колгоспу імені Мічуріна.
Кривоозерський район
на Миколаївщині.

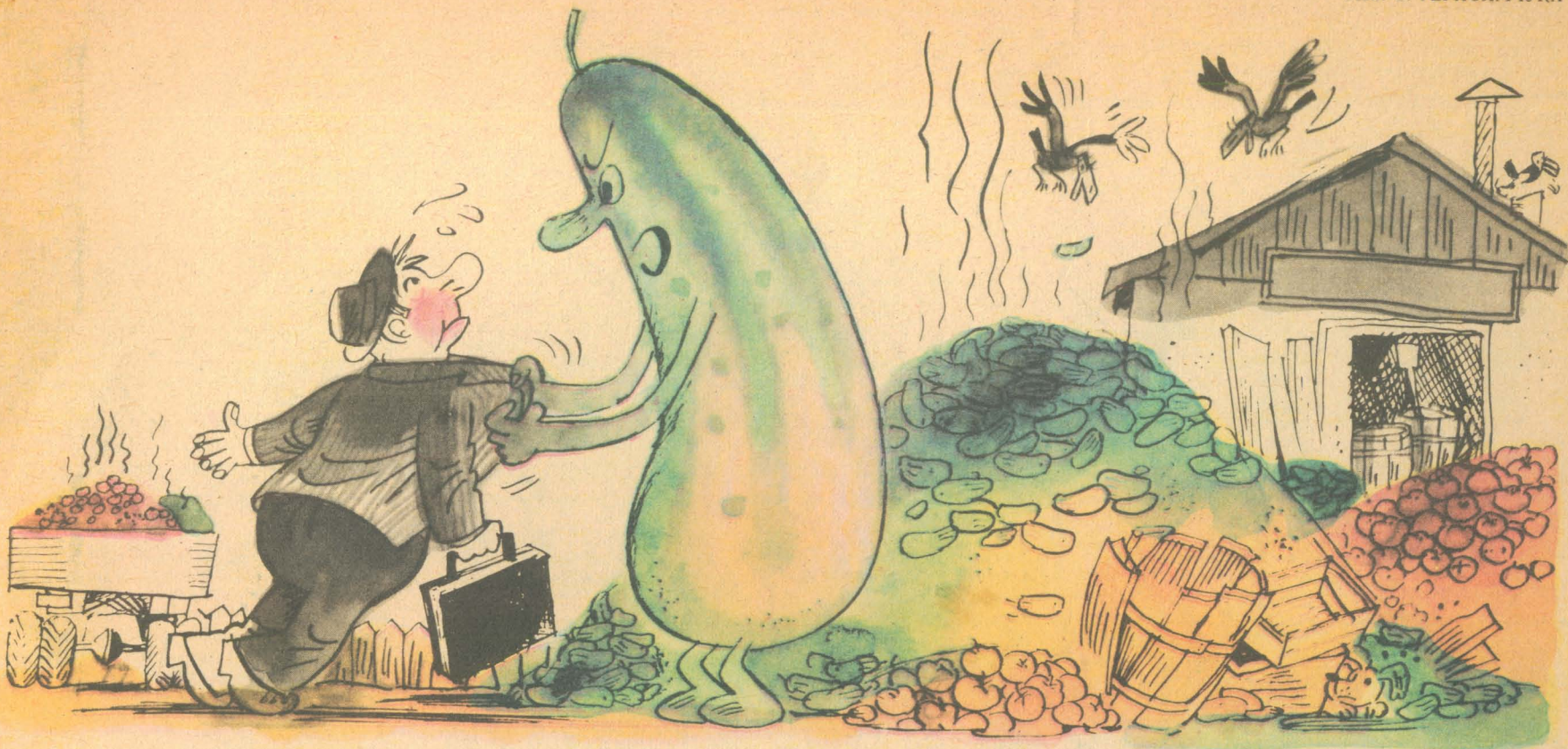

У школі нас учили, що острів — це частина суші, оточена з усіх боків водою. Навколо села Осикового ніякої води немає, а живемо ми точнісінько як на забутому острові. Пошту нам доставляють раз на тиждень, пенсії виплачуються вкрай нерегулярно, клубу нема, магазину нема, отож кінопересувку та автолавку ми виглядаємо з таким же нетерпінням, як Робінзон — корабля, і частенько — з таким же результатом. А все тому (як пояснив нам заступник голови Білокуракинського райвиконкому П. Ф. Солошенко), що живе нас у селі мало — всього 90 чоловік, і будувати хоч невеличкий магазин, а тим паче — клуб «економічно недоцільно». Цікаво, де це товариш Солошенко навчився такої арифметики, що для нього інтереси 90 громадян, котрі чесно працювали й працюють, стали дрібницею?

ЖИТЕЛІ села Осикового.

Ворошиловградська область.

— Ти довго ще нас тут будеш маринувати?!

НОВИНИ З ПИТАНЬ ТЯГАННИ

Усі ми, глобально кажучи, з води вийшли. Від інфузорії тифельки до гомо сапієнс, тобто людини мислячої. І дуже правильно співається в популярній пісеньці, що без води нам — ні туди і ні сюди, і взагалі — повний гаплик. Отож і вийшов у степ донецький доблесний меліоратор, тягнучи нитку багатокілометрового каналу з животворящою дніпровською вологою. Аби в степу тім охоче родили картоплі і троянди і взагалі — веселіше жилося.

Проте, як не сумно констатувати, сусідство з каналом створює в деякій частині населення аж ніяк не мажорний настрій. З того часу, як будівельники підняли в багатьох місцях полотно шосейних шляхів, присадибні ділянки окремих громадян опинилися в зоні стійкого затоплення весняними і дощовими водами. А до мешканця селища Краснопавлівки Лозівського району на Харківщині В. В. Коваленка вода періодично приходила, можна сказати, просто у дім. Але не так, як у наші дні прийшов водопровід, а як сліпа, нерозумна стихія, єдиний порятунком від якої — цегляні стежки, прокладені по підлозі від дверей до столу, від столу до ліжка і так далі.

Єдиний, але, як ви самі розумієте, — тимчасовий. Підлога гніє, стіни мокріють і всяка інша неприємна петрушка. Потерпівши у такому занадто щедро зволоженому кліматі зо два роки, господар нарешті наважився звернутися до відповідних інстанцій. І відповідні інстанції, як і треба було чекати, близько до серця сприйняли його скруту. Спочатку селищна Рада на чолі з А. С. Чуйком, а потім — і районна на

чолі з Л. Ф. Чугуєм дійшли одностайного і рішучого висновку, що жити в такому помешканні, та ще з дітьми, — ніяк неможливо. Про що красномовно свідчить і лист від 23 серпня 1979 року, в якому А. С. Чуйко просить начальника Краснопавлівської дільниці управління «Дніпроканалбуд» А. М. Гридасова надати В. В. Коваленкові інше житло.

Втім, схоже на те, що тим листом усе й закінчилося. В усякому разі, товариш Гридасов заповнив В. В. Коваленка, що ніякого листа він не одержував, а якби й одержав, то зайвої житлоплощі у нього нема. А от селищна Рада, мовляв, одержує певний процент квартир із кожного новозведеного каналобудівцями будинку, — отож, якщо товариш Чуйко справді хоче зарадити заявникові в його халепі, нехай і надає йому житло з цього відсотку.

З того часу багато води витекло — вибачайте, натекло в аварійний будинок В. В. Коваленка. Та скільки він потім не ходив по інстанціях, але кінців знайти так і не зміг. Вони надійно сховані в каламутній воді, яку невтомно товчуть у ступі вицезгадані товариші, демонструючи перед В. В. Коваленком показну чуйність і готовність прийти на допомогу. А йому тим часом, разом із сім'єю, не залишається нічого іншого, як шльопати не по абстрактній, а по найсправжнісній, реальній воді, дбайливо підтримуючи в належному стані внутрішнімнатні цегляні тротуари. І шльопає він отак, зважає, вже скоро шість років.

Вас. ШУКАЙЛО.

Телеграфне Агентство

Перця

СПЕЦИФІЧНА ПАМ'ЯТЬ

СУМСЬКА область. (Кор. ТАП). У глибині душі кожна людина мріє залишити про себе якусь матеріалізовану пам'ять. Письменник мріє написати роман, яким би зачитувалися наступні покоління, винахідник — створити щось подібне до вічного двигуна... Головний інженер радгоспу Сумсько-Степанівського цукрокомбінату А. Є. Гришин уже приступив до практичного втілення своєї мрії. Він звелів викачувати нечистоти з ємкостей насосної станції не на поля фільтрації, а прямо на вулицю села Степанівки. Тепер кожен, хто проходить тією вулицею, згадує Анатолія Єгоровича Гришина.

ЗАРПЛАТУ НАРАХОВУЄ ЕЛЕКТРОНІКА

ІВАНО-ФРАНКІВСЬК. Бухгалтерія підприємства, яке виготовляє калькулятори, одержала від адміністрації подарунок — модерний калькулятор «Електроніка БЗ-05М» під номером 208615. Його у свій час придбало Коростенське відділення по прокату кінофільмів Житомирської області і вже втретє повернуло заводів як абсолютний брак. Тепер заводська бухгалтерія проводитиме на ньому єдину можливу операцію: нарахування зарплати та преміальних бракоробам.

ДЛЯ ВАС, ПАСАЖИРИ!

КУП'ЯНСЬК (Харківська область). Тут розпочалося будівництво цеху по виготовленню гудзиків, здійснюване на кошти автопідприємства № 20312. У розмові з кореспондентом ТАП директор автопідприємства Валентин Михайлович Литвинов так прокоментував цю подію:

— Ідея побудови цеху виникла в нас у результаті численних скарг на нерегулярний рух міського автотранспорту. Скажімо, на маршруті «Телере-транслятор — станція Куп'янськ-вузловий» замість 8-9 автобусів постійно ходить лише 2-4. Пасажири пишуть, що їм часто доводиться їздити у страшній тісноті, губити гудзики і так далі. Отож, ідучи їм назустріч, ми й вирішили налагодити у себе виробництво гудзиків усіх кольорів і фасонів. Їх ми будемо безкоштовно видавати пасажирам після пред'явлення використаних проїзних талонів.

Органи народного контролю виявили у деяких закладах громадського харчування факти значного недовкладання цінних харчових продуктів у кондвироби, з метою розкрадання цих продуктів.

ЧИ ЗНАЄТЕ ВИ, ЩО...

...село Соснівка Олександрівського району Кіровоградської області — справжній рай для качок і гусей, оскільки на його вулицях майже ніколи не висихають калюжі.

— Це, звичайно, погано для мешканців села, — заявляють місцеві керівники, — але дуже корисно для водоплавної птиці.

...ось уже 6 років курсує автобус за маршрутом Золотоноша — Іркліїв — Чапаївка в усіх звітах, планах і відписах Черкаського обласного виробничого управління пасажирського автотранспорту. Ці папери бачили майже усі жителі села Чапаївки, але маршрутного автобуса у своєму селі не доводилося побачити ще нікому.

...житель селища Андрушівки на Житомирщині (вул. Залізнична, 21) ось уже близько десяти років бореться з місцевою заготконторою райспоживспілки, яка зливає у його колодязь нечистоти і брудну воду. Санепідемстанція складає акти, але від того жителю не легше. Все тече, все міняється, тільки поведінка директора заготконтори т. Лабунського залишається без змін.

...виконком Копилівської сільради разом із дирекцією дослідного господарства «Копилів» роблять усе для того, щоб парк у їхньому селі став непролазним, мов джунглі, вулиці — неприступними для транспорту, ставки — забрудненими. Принаймні, саме про це ось уже чотири роки підряд пишуть нам жителі села Копилова, а Макарівський райвиконком (Київська область) у своїх листах постійно запевняє нас у протилежному. Цікаво, кому ж вірити?

— Що це ти, друже, співаєш: «На сметані замішений!» — коли я нюхом чую, що замішений ти на чистій воді!

«Вельмишановний Перче, тобі, звичайно, доводилося чути про таку непересічну хворобу, як кабінетоманія. Нещодавно рецидив її зафіксовано на Київській фабриці індивідуального пошиття і ремонту одягу № 1. Ця напасть серйозно зачепила директора фабрики В. І. Улітину. Щоб у цьому переконатися, досить оглянути службовий кабінет Валентини Іванівни...

Заразом хочемо поцікавитися: як, по-твоєму, слід боротися з цією хворобою?»

Ось такий лист прийшов до мого довідкового бюро від групи киян. І, як пишуть репортери, покликав у дорогу. Тим паче, дорога виявилася недалекою: фабрика інпошиття і ремонту одягу № 1 знаходиться у центрі міста, поруч із столичним палацом «Україна».

Цілком можливо, що саме близькість до ушлякеного архітектурного шедевра спричинила перший симптом захворювання: Валентині Іванівні Улітиній перестав подобатися її кабінет. Дуже захотілося чогось кращого, чогось, сказати б, естетичнішого, ба навіть величнішого. Чогось такого, що дало б змогу дивитися на палац хай не як на рівноцінний витвір мистецтва, то, принаймні, хоч не набагато ліпший за оздобленням, аніж кабінет Валентини Іванівни.

Це бажання росло нестримно, як будяк після доброго дощу, і вже скоро симптом перестав бути симптомом, а перейшов у свою вищу фазу — хворобу, відому в колах ревізорів та народних контролерів під назвою кабінетоманія...

Отож, коли я прийшов на фабрику й переступив поріг директорського апартаменту, одразу ж зрозу-

мів, що захворювання вже досягло свого максимуму.

Прямо переді мною півстіни займала барельєфна карта Києва, на якій було позначено місця розташування, або ж дислокації, як перегородом пояснила Валентина Іванівна, підпорядкованих фабриці ательє. (Безумовно, колосально потрібна штука, бо інакше директорів, мабуть, було б дуже важко запам'ятати, де знаходяться ті ательє).

А вторі, навечно вкарбовані у стелю, химерно

перепліталися лінії чарівного орнаменту, найвишуканішого з усіх бачених мною творів стельового мистецтва. Той казковий орнамент, як медові щільники з окремих ячеек, складався з незліченної кількості декоративних плит ручної роботи і викликав одне бажання: лягти горілиць на підлогу, пардон — на килим, вочевидь, передбачений для цієї мети, і весь залишок життя провести у філософському спогляданні нетлінної краси справжнього мистецтва.

Однак ціною значних вольових зусиль мені вдалося перебороти це природне бажання, після чого я поцікавився вартістю даної високохудожньої обробки директорського кабінету. В. І. Улітина без особливого ентузіазму продемонструвала власноручно підписану трудову угоду з бригадою захожих «ліпників-модельників», яким фабрика надала усі потрібні будматеріали плюс майже дві тисячі карбованців за роботу, а також власноручно затверджений акт про прийняття тієї роботи.

Цікаво, що у згаданій угоді ніде не говориться, що розкішно оздоблюється саме службовий кабінет Валентини Іванівни. Натомість там зазначається, буцімто «ліпники-модельники виконують художнє оформлення залу». Тобто видно, що В. І. Улітина у принципі знає, яка її спіткала хвороба, і прагне хоч якось замаскувати капосну кабінетоманію.

А як же боротися з цією хворобою, про що запитують автори листа до мого довідкового бюро. Дуже просто: відносити витрати на всі оті чудо-орнаменти на рахунок самих господарів кабінетів.

І хворобу, певен, як рукою зніме.

КАРТИНИ З ЖИТТЯ ПЕРВІСНОЇ ЛЮДИНИ

Мал. В. ШИРЯЄВА

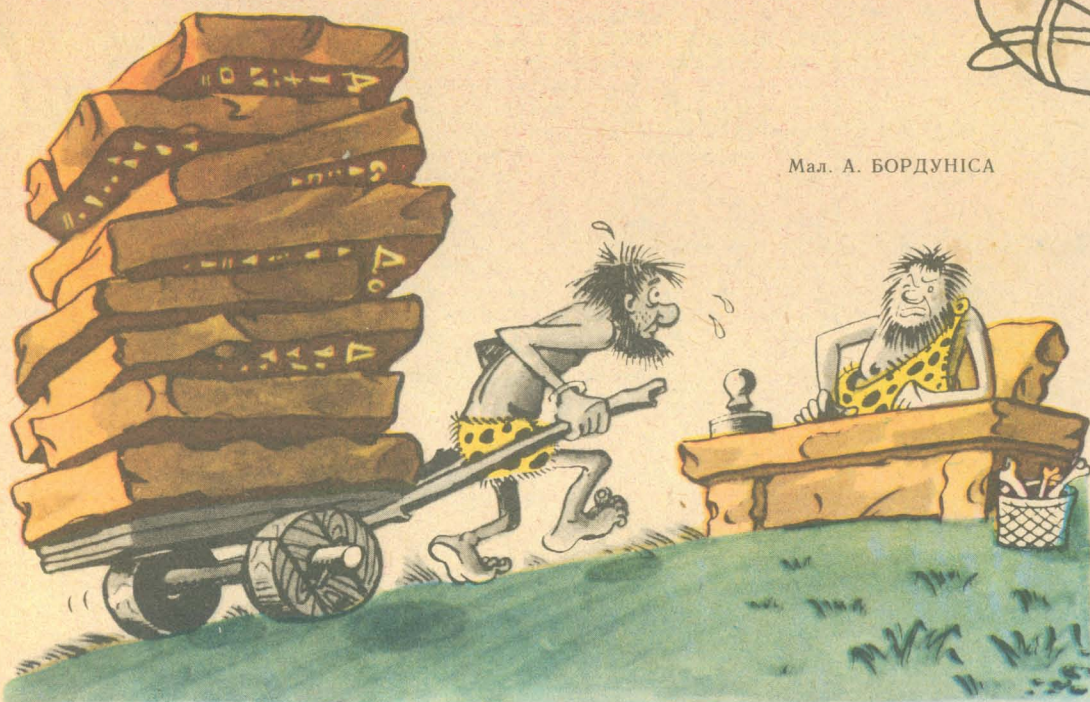
— Я наробив багато браку при будівництві печер. От мене й розкритикували...

Мал. С. НАБЕРЕЖНИХ

Без слів.

Мал. А. БОРДУНІСА

— Ну, тепер уже, здається, усі довідки зібрав...

Мал. В. ЧМИРЬОВА

СМЕРТЬ ХАБАРНИКА

— Багато взяв...

Мал. Ю. СЕВЕРИНА

— Виступає перше у світі тріо Гориничів!

Без слів.

Мал. Р. САХАЛТУЄВА

Критика і самокритика.

Заплутані кінці

Моїх сусідів у купе неначе хтось спеціально підібрав: цілковиті антиподи. Один — високий, сухорлявий, рвучкий. Типовий холерик. Інший — опецькуватий, кругленький, мовчазний, скептично усміхнений. Типовий флегматик.

Перший вийшов у коридор і за хвилину повернувся. На обличчі — здивування, настояє на обуренні.

— Подумати лише! Ідемо усього дві години, а вже спізнюємось на двадцять хвилин. Чудеса — та й годі!

— Чудес у наш час не буває, — цілком байдуже й дещо повчально промовив опецьок, сьорбаючи блідий вагонний чай.

— Чудес не буває?

— Не буває, — підтвердив флегматик.

— Ще й як бувають! — загарячкував холерик. — І ще й які! Я вам це легко доведу! На прикладі одного лише нашого заводу.

— А що то за такий завод, цікаво?

— Завод «Промбудматеріали» Донецького мськкрембудтресту.

— Це той, де директором Валентин Федосійович Кропов? — байдуже уточнив флегматичний товстун.

— Той самий, — кивнув довготелесий.

— І що ж там за такі чуда-дива робляться, котрими ви хочете світ приголомшити?

— Світ — не знаю, а от вам таки доведу, що чудеса і в наш час бувають, — затято вигукнув холерик. — От візьміть, приміром, таке. Завод наш одержує арматурний дріт і сталеву катанку для залізобетонних виробів. Так от, у ці вироби закладають металу менше норми, а ціни вказують нормальні.

— Гм, так це, вважаєте, чудо на рівні звичайного біфштексу, — насмішковано зауважив опецькуватий.

— Якого ще біфштексу? — закліпав очима холерик.

— Звичайного ресторанного біфштексу, в котрий непорядний шеф-кухар закладає м'яса менше, ніж треба, а ціну беруть згідно з меню.

— Ну, гаразд. Тоді слухайте далі. Одержуваний дріт буває некондиційний, а катанка трапляється із заплутаними кінцями, котрі слід розплутувати. Інженер дільниці Певтієв встановив, що арматури із заплутаними кінцями було аж 37 тонн. За їх розплутування заплатили 2764 карбованці. А коли провели зустрічну перевірку, то виявили, що некондиційної арматури було не тридцять сім, а лише дванадцять тонн. І за розплутування заплутаних кінців слід було заплатити утричі менше. Хіба ж це не диво?

— Не диво, — відмахнувся опецькуватий бувалець.

— Гаразд, — сказав довготелесий. — А те, що секретар-друкарка Киреева оформлена в нас транспортною робітницею, також, по-вашому, не диво?

— А ви що, уперше таке бачите?

— Нехай не вперше, але ж у нас вона не одна. Художник Гецько лічиться маляром п'ятого розряду...

— І художники малярами бувають, — незворушно одізвався флегматик.

— А товарознавець відділу постачання Клименко одержує зарплату слюсаря п'ятого розряду, а його колега Ена — як слюсар шостого розряду. Ці, з дозволу сказати, слюсарі не раз їздили і до Києва, і до Львова, і до Таганрога, щоб скласти угоди з постачальниками. Де ж ви бачили, щоб слюсарі складали такі угоди?

— Пусте це все.

— Отже, по-вашому, усе це — не чудеса?!

— Не чудеса.

— Тоді уявіть собі таке. На завод приходить шість великовагонних ешелонів (по сто вагонів кожний), а тих довгих ешелонів ніхто не помітив. І тих двадцяти шести з половиною тисяч тонн піску, гран-відсіву та щебеню, що були в тих вагонах, ніхто ніде не заприбуткував.

— Ге, то може, ці ешелони зовсім не приходили?

— Але ж є наряди на розвантаження шестисот із гаком вагонів, за що тимчасовим робітникам виплачено чотири тисячі сімсот шістдесят чотири карбованці плюс ще п'ять копійок.

— Але ж вказані тимчасові робітники, мабуть, бачили ті ешелони?

— У тім-то й річ, що самих тих робітників ніхто не бачив. Оце якраз намагаються їх розшукати. Поки вдалося знайти одного, але він твердить, що нічого не розвантажували і ніяких вагонів не бачив. І ще в головного бухгалтера заводу товаришки Лістратенко знайшли паспорт якогось громадянина, на ім'я якого виписано за розвантаження кілька сотень кеєрбе. А начальник асфальтобетонного цеху і начальник дільниці твердять, що це не вони підписували наряди.

— Виходить, вагонів не було, а вагони розвантажували? — не втримався я, втрутився.

— Саме так, — кивнув довготелесий.

— Оце вже дещо схоже на чудо, — поблажливо визнав флегматик.

— Ото ж то! — задоволено мугикнув довготелесий.

— Але чудо передусім у тому, — тягнув далі товстун, — що керівники Донецького облкомунгоспу, котрому підпорядкований трест із заводом, примудряються не помічати того, як тут розплутують заплутані кінці арматури, як інші кінці намагаються сховати у воду, не помічати, як розвантажують вагони, яких нема.

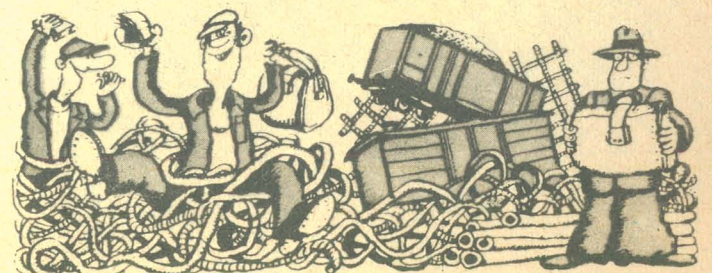
— І все ж мені не дуже віриться, що такі дива насправді були, — зауважив я.

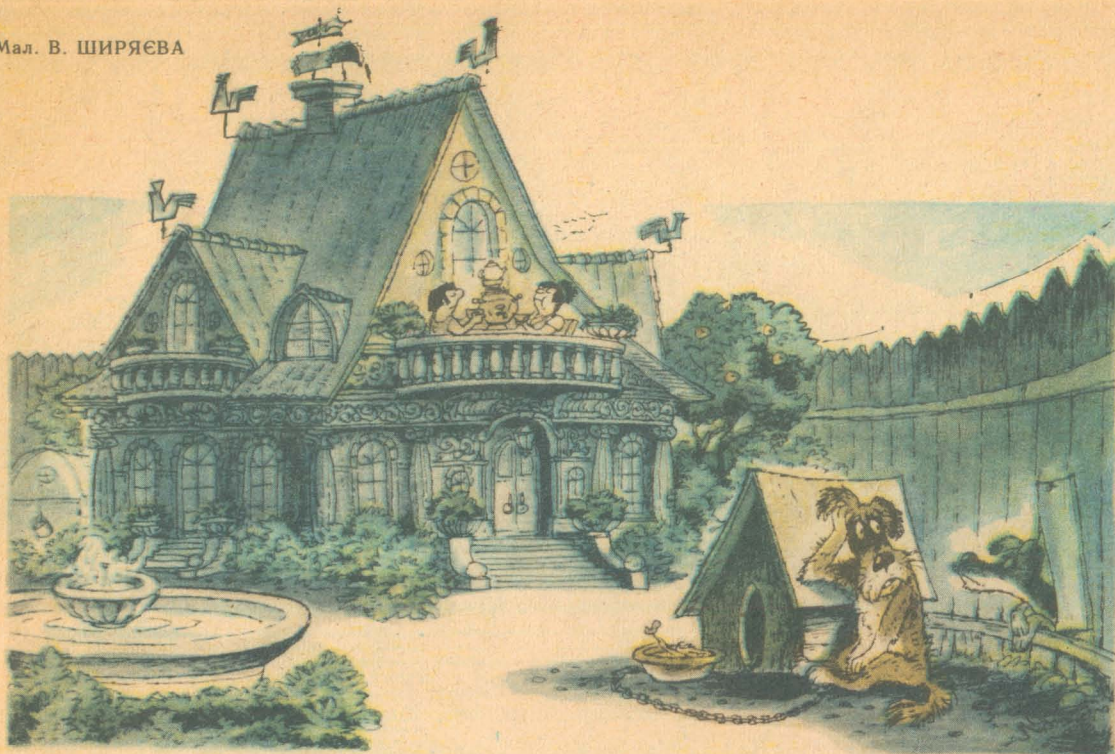
— Не віриться?! — витріщився на мене довготелесий холерик. — А ви як приїдете у Донецьк, то поцікавесь.

Приїхав. І поцікавився. І можу ствердити: все було точнісінько так, як розповідав мій сусід по купе.

О. КРУКОВЕЦЬ,
спец. кор. Перця.

м. Донецьк.

— Мої відгрохали собі оцей палац, сидять у ньому безвилазно, ніхто до них не заходить. Навіть гавкнути нема на кого...

ВИХОВНИЙ МОМЕНТ

Усмішка

Іду я в тролейбусі. Поряд якась бабуся за спинку сидіння тримається, а на сидінні вмовистися здоровань років шістнадцяти. Сидить і дуже пильно в вікно дивиться, наче вулицю, якою ми ідемо, вперше бачить.

От я й кажу бабці, але так, щоб і здоровань чув:

— Ну, і невихована молодь пішла!

— Так, так, — підтвердила бабуся. — Що невихована, то невихована.

— І чому їх у школі вчать?! — веду далі.

— Справді, чому їх вчать? — погоджується бабка.

— Мабуть, і батьки у них такі ж невиховані, — кажу і спостерігаю за здорованем. Той і вухом не веде.

— Які батьки, такі й діти, — зітхає бабуся.

— Куди це годиться: молодий, здоровий парубійко сидить, а стара людина стоїть! — вже зовсім голосно сказав я.

Бабка пильно подивилася спочатку на мене, потім на здорованя.

— Ей, ти, юніоре! — торкнув я його за плече. — До тебе ж мовиться! Ану, поступися старій людині місцем!

— Чого це ви дитину смикаєте?! — визирілась на мене бабка. — Можете своїх дітей виховувати, а мого онука залиште у спокої.

Анатолій САВЧУК.

Літній вечір. Фільм привезли. А народ у клуб не йде.

В чому справа? Бо — боїться: раптом стеля упаде. Ні, то древній комин рухне чи завалиться стіна; А тоді, звичайно, амба. Чи, як хтось казав, хана! Це — улітку. А узимку іншої чекай біди: Примерзають до баяна перламутрові лади.

Як дихнеш, то пар із рота так і валить, мов туман; Вкрились інєєм тромбони, тріснув навіпіл барабан.

І в сільській бібліотеці ситуація ж така:

У морози — холод лютий. Влітку — стеля протіка.

Гинуть книги і журнали, все псується, все гниє...

Голова ж одне торочить: — Так зате в нас комплекс є!

— Привезіть брикету! — просять. Голова ж відповідає,

Що про комплекс треба думати, а культура — ірунда...

Ось тоді, в морози люті, у зимові холоди І розбіглися із клубу музиканти — хто куди.

З музикантами і молодь полиша село своє, Бо — ні танців, ні концертів,

хоч модерний комплекс є.

Та і з банею сільською, як то кажуть, діло швах: Люди миються у ночвах, у коритах і діжках.

Безперечно, молочно-товарний комплекс вели-

кої рогатої худоби потрібний, і голова колгоспу «Слава» М. І. Братчик цілком правильно робить, що приділяє йому повсякденну увагу. Нехай собі оті 1200 корівок дояться, хай дають на здоров'я людям молочко. Але ж не треба, мабуть, забувати й про тих, хто доглядає корівок, тобто про колгоспних трударів, про їхні духовні запити, культурно-побутові потреби. Бо як зрозуміти таку невідповідність: є в селі Коврай-1 новітній комплекс, будівництво якого обійшлося в три мільйони карбованців. А недалеко від нього — допотопна халупа, що зветься клубом. При тому «клубі» в запаточеній кімнатці тупиться й сільська бібліотека. І потім: як зрозуміти ставлення голови колгоспу до працівників культури? Незважаючи на нестерпні умови, хлопці-музиканти — завідуючий клубом Олексій Журавльов та художній керівник Микола Дерепас — організували таку самодіяльність, що славила на весь Золотоніський район і навіть у Черкасах про неї знали: був чотириголосий хор, вокально-інструментальний ансамбль, агіткультбригада, танцювальний колектив...

Врешті, коли терпєць урвався, коли клуб почав загрозливо хилитися од вітру, коли, як було сказано, стали примерзати до баянів лади, а губи — до кларнетів та тромбонів, хлопці пішли й сказали голові, що працювати в таких умовах вони неспроможні.

— Не подобається — ідіть собі, — сказав т. Братчик, — я нових музикантів знайду...

І хлопці пішли. Баяніст Дерепас викладає музику в школі, знавець духової та естрадної музики Журавльов, хоч у Коврай-1 живуть його батьки, наймає кімнату у сусідньому селі Гельмязеві й працює там у Будинку культури. Гельмязівці ним не нахваляться...

А в коврайському клубі — пустка. Ніякої самодіяльності — тихо й глухо, тільки й роботи, що кіномеханік стіни та стелю дрючками підпирає, аби зовсім споруда не впала... Не знайшов голова колгоспу музикантів і навряд чи знайде. Перша причина — хто туди, при такому ставленні і в такий клуб, піде? І друга: в районі з музикантами не розженешся: із 80 культармійців лише четверта частина має середню спеціальну освіту й одна людина — вищу, отож музикантів, та ще грамотних, треба всіляко оберігати й заохочувати. А про яке заохочення може йти мова, коли голова, даючи самодіяльним артистам машину для поїздки з концертом, вимагав від них платню «за використання колгоспного транспорту». А вже про те, щоб допомогти в ремонті клубу чи паливом — і не заїкайся!..

У такому ж стані, як і коврайський, клуб у селі Вільхах того ж району. І так само голова колгоспу ім. Калініна В. В. Федорчук ні кує, ні меле. Не збирається будувати новий клуб, хоча районний відділ культури й виділив кошти. Теж, мабуть, т. Федорчук, як і т. Братчик, вважає культуру й побут трудівників другорядною справою, бо у Вільхах, як і в Коврай, немає також бані. До речі, відсутні вони і в більшості сіл Золотонощини. Отож:

Виробництво — річ потрібна:

молоко, м'ясце, сальце...

Ну, а побут, а культура — треба ж думати і про це!

Ось тому і написав я сатиричні ці рядки —

Хай на вуса намотають деякі керівники...

Ів. НЕМИРОВИЧ,
спец. кор. Перця.

Черкаська область.

КОРОТКО КАЖУЧИ

● Хочеш, щоб тебе не перебивали, — мовчи.

● Ходить гоголем: призначили ревизором.

Олександр КОЙФМАН.

м. Долина
Івано-Франківської області

● Дорога ложка до обіду, якщо її купили в ювелірному магазині.

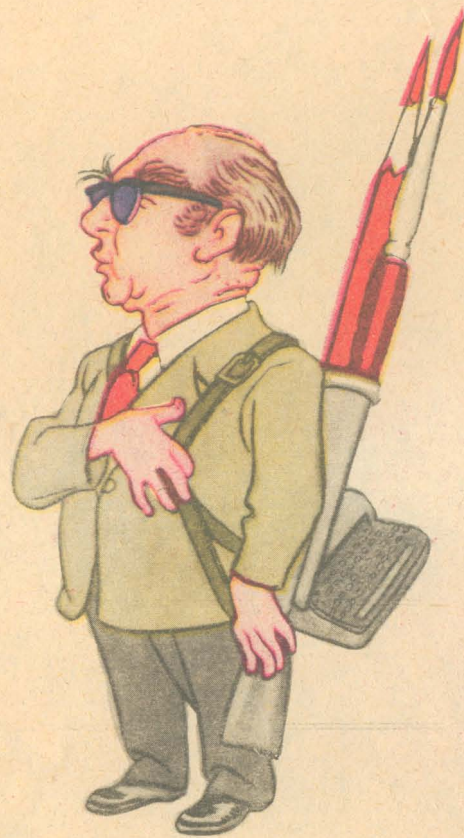
● Найлегше знайти свідків, які нічого не бачили.

● Надмірна похвала — одна із форм зневажання.

● Одержав диплом — і відчув себе вільним від освіти.

Юрій МЕЛІХОВ.

У «Перці» сьогодні гостює народний художник СРСР Борис ЄФИМОВ. Подаємо добірку карикатур з його багатого творчого доробку.

Сердечно вітаю читачів українського журналу "Перець".
З найкращими побажаннями
Борис Єфимов
Москва 22 травня 81 р.

Коментарі зайві.

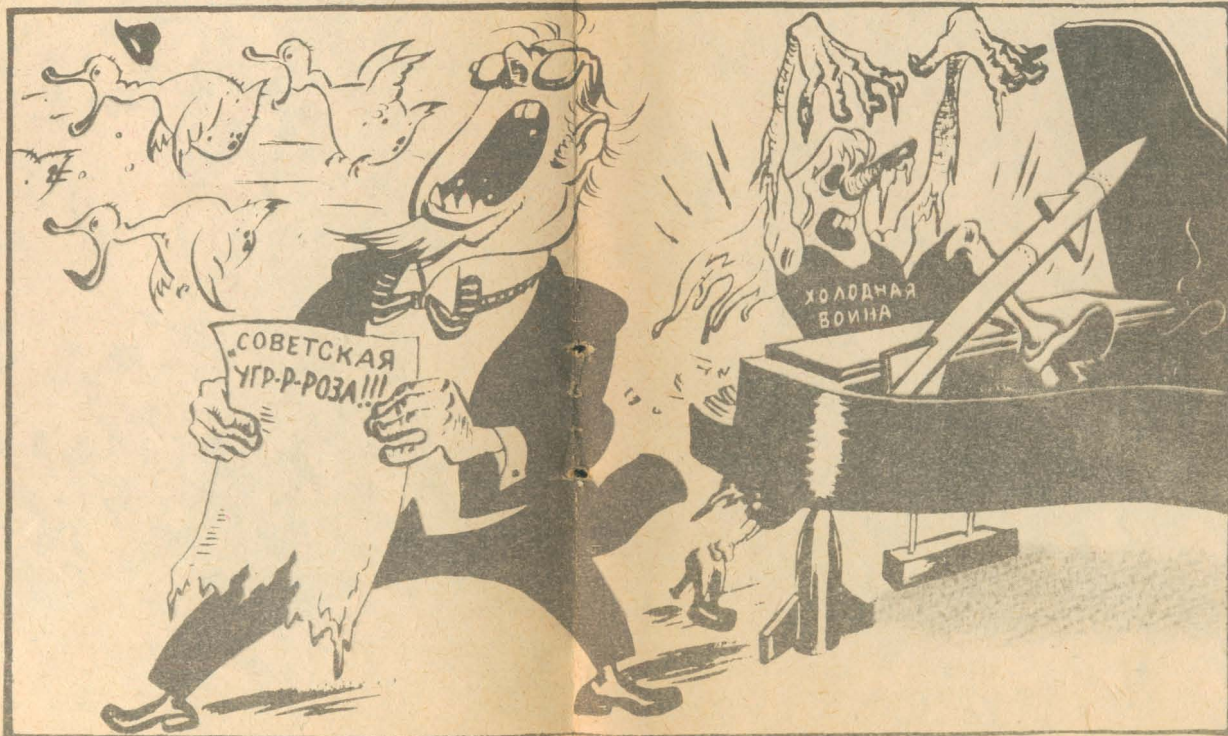
Бог війни Марс задоволений...

Тріщить антинародний режим.

Хто кого переслідує?

Усе та ж сама давня пісня...

Анонімка

У місті одному,
В старенькій готелі
В директора думи й діла невеселі.

Два роки заяви
До тресту він пише:
«Потрібен ремонт. Якого ж скоріше!»

Сигналив — що й стеля,
Дивись, може власти:
«Комісію шліть, щоб кошториса скласти!»

Звертався вже й усно,
Окрім офіційно.
Просив і сварився. Та все безнадійно.

«В наступному році лиш
Зможем, практично» —
Сказали директору категорично.

...А днів через сім,
У солідному складі
(Помбук, виконроб, інженер у бригаді!) —
Комісія раптом
З'явилась в готелі
З листом-анонімкою в чорнім портфелі.

Та ще і приколото
До анонімки
(Як двері обдерлися) два фотознімки.

— Дожився! —
Шпигнула комісія строга. —
А глянь, які стіни! А ця ось підлога!

Недаром жильці, —
Глянув старший з-під лоба, —
І пишуть ось тут, що директор нероба:

Сидить і мовчить,
Як на сідалі курка,
А в ліжка, на ковдри, летить штукатурка!..

Із тиждень комісія
Діяла точно
Й підтвердила факти, як кажуть, наочно:

Вписала в кошторис
(Про стіни і стелі) —
«Потрібен негайний ремонт у готелі!»

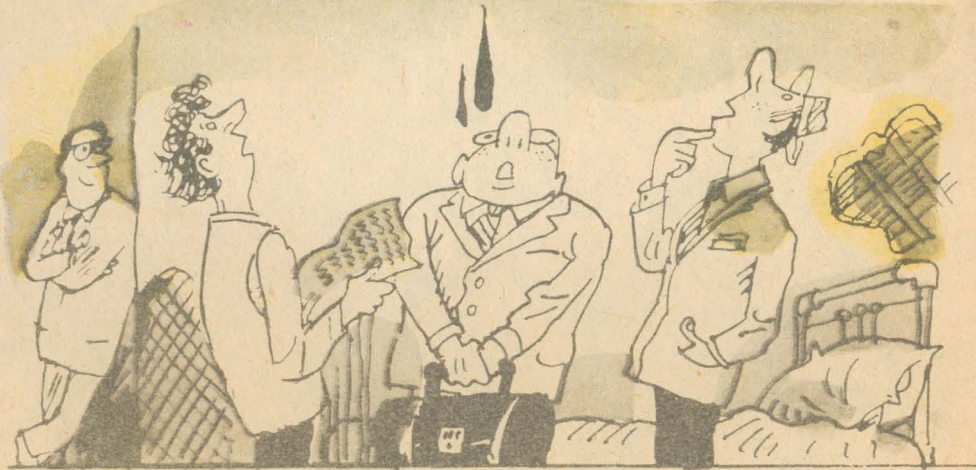
— Дамо сюди й гроші
І все, честь по честі,
А цю анонімку розглянуть ще в тресті!..
(Мовляв, там і висновок
Можуть «вліпити!»).
— Бо що, — кажуть, — далі нам з нею робити?!

— Порвіть її к бісу! —
Директор сказав, —
То я, сам на себе її написав!

— Це ж як? Анонімку?
Не хтось-то? А ти? —
Комісія очі розкрила й роти!

...На просьби ніхто
Не з'являвся ні разу.
А от анонімка — подіяла зразу!

Степан ОЛІЙНИК.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Ох, і жарко буває Перцеві од баталій із своїми «героями»! Перчить він їх у фейлетонах, дописує малюнками, шпигає у гуморесках. Біда тільки, що не дуже подобаються вони визнавати себе «героями». І доводиться їх у цьому переконувати при допомозі фактів. Нічого не поробиш: в який бік хилишся, у той і впадеш.

Наприклад, голова колгоспу ім. Калініна (Веселівського району Запорізької області) Варава давно уже хилився почав. Ще відтоді, як, замість сумлінно виконувати свої обов'язки, занедбав роботу, став грубіянити людям, зверхньо поводитися з ними, оточив себе підлабузниками, хапугами. І почувши себе, як не дивно, пречудово. Одне гризло: не було у Варава гаража. Щоправда, не

було й високих виробничих показників. Навпаки, вони рік у рік знижувалися. Проте Варава більше був у голові гараж, аніж робота.

І виросла на власному подвір'ї Варава добротна споруда за чотири з гаком тисячі карбованців. Колгоспних. А бригаді будівельників виписано було премію — теж за кошта колгоспу. Оскільки будівництво велося ще й без врахування кількості потрібних матеріалів, то не губилися й кмітливі помічники голови. Технік-будівельник Корж та головний економіст М'ятоголов списали набагато більше будматеріалів, ніж було використано.

Про все це «Перець» довідався з листа колгоспників і попросив Веселівський комітет народного контролю розібратися у цій справі. Як повідомив голова комітету т. А. Радченко, Варава з посади голова звільнено. Матеріальні збитки відшкодовуються.

ЗІ ШПИГУНЧИКОМ У КИШЕНІ

У США вже давненько користуються таким собі хитромудрим приладом, відомим під назвою «детектора брехні». Він, як твердять спеціалісти, так чутливо реагує на будь-які, навіть найменші, зміни в психічному стані людини, що безпомилково сигналізує, коли людина каже правду, коли трохи прибріхує, а коли й зовсім бреше. При допитах це річ просто-таки незамінна.

Та в порівнянні з тим, що тепер винайшли в ФРН, американський вистрів — то не більш як жалюгідний примітив, відстала кустарщина.

От самі подумайте. Щоб перевірити когось, американцям треба, так би мовити, приєднати його до того апарату — прикласти до певних місць на тілі спеціальні електроди. Але ж той, кому хочуть у душу залізнити, знає про це і може зметикувати, як поводитися, щоб збити з пантелику.

Інша річ західнонімецький прилад! Тут зовсім не треба чогось там до когось прикладати. Та й взагалі, ніхто того приладу не бачить і нічого ні про що не відає. Він такий мініатюрний, що можна сховати в шухляді стола, в портфелі, навіть у кишені. А діє, як пояснюють винахідники, під впливом електричних хвиль, які випромінює людський організм.

І от уявіть собі: хтось когось про щось розпитує любенько, а той «детектор брехні», в кишені чи де там примоснений, усе вловлює та записує на магнітній стрічці. А далі для спеціаліста уже не велика мудрість розібратися, коли людина правду казала, а коли вважала за краще без неї обійтися.

Західнонімецька фірма, яка той удосконалений «детектор брехні» продукує, твердить у рекламі, що він просто-таки незамінний у повсякденному житті. А щоб ні у кого щодо цього сумніву не було, наводяться приклади можливого його застосування.

От, скажімо, шеф якогось підприємства чи якоїсь фірми хоче перевірити свого підлеглого. Маючи такий прилад, це для нього, як самі можете догадатися, — раз плюнути. Все робиться дуже

просто: він розмовляє собі із тим підлеглим, який нічого й не запідозрює, а схований прилад робить тим часом свою справу. В результаті шеф має змогу побачити того підлеглого, так би мовити, зсередини, з усіма його потаємними думками і настроями. І, звичайно, уже знає, що з ним далі чинити — дати поки що спокій чи з роботи-потурити...

Та що там усілякі шефи з їхніми підлеглими! Новим приладом, як укажуть в рекламі, можна дуже зручно користуватися в стосунках зі своїми сусідами і знайомими. Та й це ще не все! Бо ж чоловіки, звісна річ, можуть поспілкуватися з ним у стосунках, зі своїми дружинами, а дружини — у стосунках із чоловіками!..

Реклама приладу має такий собі милий заголовок-заклик: «Не вір нікому, перевіряй кожного!». І це напучування, як і сам прилад, родилося, треба сказати, не на голому місці: в ФРН створено атмосферу, як тут кажуть, «тотального недовіря і тотального стеження».

Держава не йме віри своїм громадянам, і тутешня охрнка, високопарно названа про людське око «відомством охорони конституції», завела вже за допомогою електронно-обчислювальних машин досе на 20 мільйонів людей — третину всього населення країни. Власники ж підприємств і фірм заводять свою приватну шпигунську службу для стеження за робітниками та службовцями. Чоловіки та жінки широко користуються послугами приватних детективних контор, щоб стежити за супутниками свого подружнього життя. Так що й справді поле застосування модерного електронного шпигунчика тут широке.

До речі, фірма, що його продукує, й не скаржиться на стан своїх справ: замовлення сипляться — як із рога достатку. Надходять вони також і з-за кордону, зокрема із Англії.

Одне слово, у «вільному світі», де так полюбують побазікати про права людини, новому приладу забезпечене блискуче майбутнє...

Я. ВАЛАХ.

РОБОТА ДЛЯ ГОЛОВИ

Провінційна західнонімецька газета «Лінпінше ландесцайтунг» надрукувала таке оголошення: «Пропоную як площу для реклами гладковибиту жіночу голову. Гарантую, що мене щоденно протягом шести годин буде оточувати багато народу. Це вірний засіб для привернення покупців. Пропозиції адресувати...».

Що ж, коли людина позбавлена змоги користуватися своїм правом по-людському заробити на хліб насущний, мусить вона користуватися бодай отим сумнівим правом розпоряджатися — навіть у такий невеселий спосіб! — своєю головою.

І сміх,
і гріх

ПЕРЧАНСЬКИЙ ВОГНЕГАСНИК

Небезпечні СМІЛИВЦІ

Якби Івану Васильовичу Скепкові сказали, що він сам собі ворог, то це його, мабуть, тільки потішило б.

— Як! дурниці! — тільки й сказав би Іван Васильович.

Але якби йому, опріч того, натякнули б, що він власними руками готує велику пожежу, — тут уже товариш Скепко, мабуть, дуже обурився б.

— Як! — вигукнув би він. — Та щоб я!.. Та щоб мені!.. Мені, якому держава доручила величезні матеріальні цінності! А ви... Ви розумієте, що говорите?

І ще багато-багато благородно-обурених фраз виголосив би Іван Васильович.

Але факт залишається фактом: не хто інший, як саме він, Іван Васильович Скепко — директор Нижньодніпровської (до речі, найбільшої в області) нафтобазі, — ревно дотримуючись традицій своїх попередників на цій посаді, планомірно і послідовно готує гігантську, просто-таки титанічну пожежу. Пожежу, яка своїм могутнім язиком за якусь годину злизне усі величезні матеріальні цінності, ввірені йому, Івана Васильовича, персональній недремній опіці...

Звичайно, як той казав, тьху-тьху-тьху. Тіпун нам на язик і все таке інше. Проте, як показав сумний досвід, самими закиданнями тут не допоможеш. Потрібні дещо ефективніші заходи.

Ну, от, приміром, правила протипожежної безпеки вимагають, щоб усі резервуари ємністю 5000 кубічних метрів були обладнані стаціонарними системами автоматичного пожежогасіння. Щоб майданчики навколо резервуарів були сплановані й утримовані, а через земляні вали навкруг них були перекинуті драбини-переходи. Щоб в одних місцях були блискавковідводи, а в інших — проточновитяжна вентиляція. Щоб з адміністративного корпусу, який знаходиться на території бази, відселили жильців, які мешкають тут і варять собі обід і вечері. Щоб... Втім, не будемо втомлювати читача переліком усіх отих обов'язкових пунктів, нехтування якими може призвести до неоправданого лиха. Проте керівництво бази, уявив собі, із завидною легкістю нехтує мало не всіма тими пунктами. Нехтує, незважаючи на багаторічні нагадування і попередження працівників пожежної охорони. Не боїться ні їхніх актів, ні навіть штрафів. Івана Васильовича, який директором тут уже другий рік, до речі, теж штрафували. І що? І нічого. Не налякав Івана Васильовича навіть грізний минулорічний випадок на Кільченській нафтобазі, де через недотримання технологічних вимог загорівся резервуар із паливом. Нагоріло там на кілька тисяч карбованців, та ще й постраждали люди.

— Ну й що? — кажуть, здвигнув плечима Іван Васильович. — Це ж не у нас!

Унікальної хоробрості, можна сказати, людина.

Якщо розібратися, то хоробрість, звичайно, — риса прекрасна. Проте, додали б ми, проте... Утричі вона прекрасніша, коли поєднується із розсудливістю. З високорозвиненим, додали б ми, почуттям

відповідальності. У даному випадку такого щасливого поєднання не спостерігаємо.

Але не самотній Іван Васильович Скепко у своєму героїстві! Начальник Дніпропетровського територіального управління Держкомнафтопродуктів УРСР Василь Дмитрович Громов та головний інженер цього управління Ігор Йосипович Яременко можуть з повним правом сказати, що у них душа теж не з лопуцька. Бо все-таки, як-не-як, а Нижньодніпровська база — один з підвідомчих їм об'єктів. І, на випадок чого, їх теж, безперечно, візьмуть за барки і дуже серйозно спитають: «А де ж ви були, шановні товариші! А чого ж це ви так погано контролювали хід виконання протипожежних заходів на ввірених вам об'єктах?» І не знаємо, що тоді скажуть у відповідь ці хоробрі товариші. Припускаємо навіть, що дехто з них все-таки не на жарт перепудиться і з переляку взагалі не знатиме, що його відповідати.

А поки що названі товариші кажуть таке:

— Та ми ось уже незабаром почнемо реконструкцію цієї бази! Слово честі, вже ось-ось почнемо! І тоді всі-всі протипожежні заходи, ось побачите, передадим. От щоб нам із цього місця не зійти!

Ні-ні. Не треба, звичайно, нікому сходити з місця. Краще, в усякому разі, до такого сумного фіналу не доводити. І зовсім не для того ми пишемо ці рядки, щоб когось там із його місця зіпхнути. А в основному для того, щоб кожен із нас якнайкраще своєму місцю відповідав. І завчасно робив те, що йому, сидячи на цьому місці, належить робити. Бо потім воно вже може виявитися й дещо запізно.

В. СТОЄЦЬКИЙ,
ст. інспектор
Управління пожежної охорони МВС УРСР.
В. БОЙКО,
спец. кор. Перця.

Дніпропетровська область.

Анатолій БОРТНЯК

НЕ ЧОЛОВІЧІ СПРАВИ

Що й говорити, домоглись жінки свої права із нашими зрівняти: вони й Герої, і керівники, і делегати різні, й депутати... А вдома, при сімейному вогні, давайте правді глянемо у вічі: у нас права далеко не одні, в жінок вони не ті, що чоловічі.

Осмыслимо становище своє. Ми у сім'ї — мов при матріархаті. Чи дуже часто доля нам дає зварити борщ і підмести у хаті? Близню жінка випере сама. Ми ж на диванах, ніби на узбіччі. На нас і сподіватися дарма, оскільки це не справи чоловічі.

З крамниць несе авоськи в дві руки заслужена домашня трудівниця. Їй честь і слава! Ми ж — чоловіки. Хіба таким займатися нам годиться? А відвести дітей у дитсадок?

Та тут і заперечувати нічим! Це привілеї знов-таки жінок. Турботи аж ніяк не чоловічі.

Усе — вони, жінки! В зв'язку із чим я і почав сьогодні цю розмову, щоб про емансипацію мужчин порушити питання принципове. Невже бракує сил, чоловіки, крутнути м'ясорубку раз чи двічі? Хіба нам віник взяти не з руки, бо це, мовляв, не справи чоловічі?

Вбік відкладім газети і вино. Нехай заждуть хокей, дрімота, рими. Жінки зрівнялись з нами вже давно, — тепер пора і нам зрівнятися з ними. Який вантаж прекрасна стать несе! Полегшим їй ті клопоти одвічні. Та ж на жіноцтво звалювати все — скажіть, хіба це справи чоловічі?

ОПИСКИ-САМОТИСКИ

Малочарка.

Вічний джигун.

м. Львів.

Борис МИРОНЕНКО.

Бухгалтер співався з рахунку.

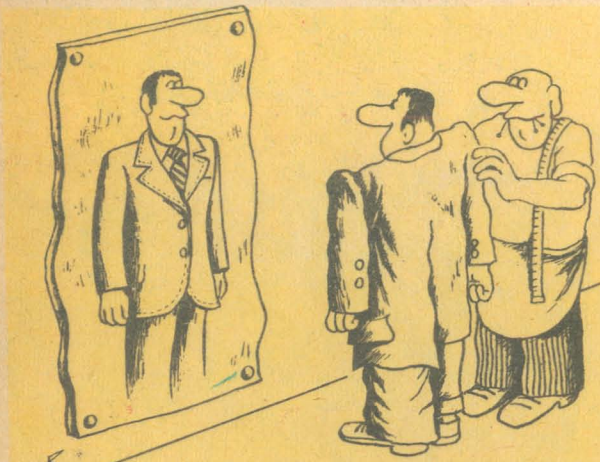
Скрізь він був першоприходцем.

Він був автором істеричних романів.

м. Радехів
Львівської області.

М. КОСТІВ.

Мал. Т. КУРГАНОВА (м. Александрія)

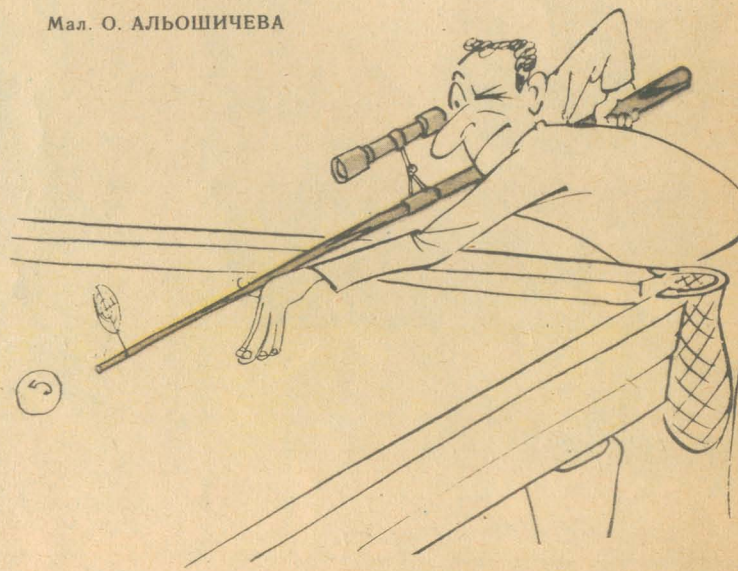
Без слів.

Мал. І. ЛОПАТИНА (м. Калач)

Без слів.

Мал. О. АЛЬОШИЧЕВА

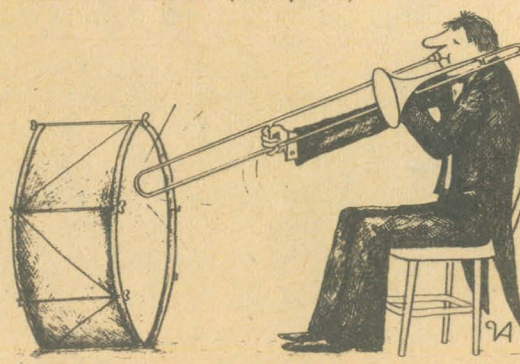
Без слів.

Мал. І. ЛОПАТИНА (м. Калач)

Без слів.

Мал. І. АНЧУКОВА (м. Воронеж)

Без слів.

КОРИСНА ГРА

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

Чим би його зайнятися, коли надворі негода?

— Знаєш що, — каже Лесик Богдасе-ві, — давай гратися у хованки.

— Та де ж у цій кімнаті заховасься?

— А ми й не будемо ховатися. Просто ховатимемо по черзі якусь річ і шукатимемо її. От хоча б цього плюшевого ведмедика.

— Давай.

Вийшов Лесик із кімнати. Богдась заховав ведмедика й гукає:

— Заходь!

Лесик тільки-но зайшов та й каже:

— Ведмедик у шафі в шухляді захований.

— А-а-а, ти підглядав! Так не почесному! — образився Богдасик.

— Я не підглядав. Я підслухав! Думаєш, за дверима не чути, як ти шафу відчиняв і шухляду висовував?

— Гаразд. Ховай тепер ти. Я теж підслухаю.

Заховав Лесик іграшку, Богдась гукає. А той лише зайшов — під ліжко одразу поліз.

— Знайшов! — гукає.

— Як же ти знайшов, коли я не там ховав? — дивується Олесь.

— Та я не ведмедика, а олівець червоний знайшов. Пам'ятаєш, ми шукали.

— Ну, гаразд, шукай далі.

А Богдась вже під стіл поліз.

— Знайшов! — кричить.

— Що ти знайшов?

— Колесо від гоночної машини. Воно вчора відламалося і закотилось.

— Добре, шукай далі.

Цього разу Богдась за шафу зазирнув. І знайшов! Знайшов книжку «Пригоди Незнайки».

Ще багато чого познаходив Богдась. Іграшки, деталі від «Конструктора», книжки... От тільки ведмедика ніяк не міг знайти.

— Добре, здаюсь. Куди ти його заховав?

А Лесик стоїть, очима кліпає:

— Забув!

— Ну, та нічого, — втішив його Богдась. — Ось іншим разом у хованки гратимемося — обов'язково знайдеться.

Наталя КУЛИК.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА.

МУЛЬТФІЛЬМ

— Дайте, мамо, грошей
На мультфільм дитячий!
— Ти ж казав учора,
Ніби фільм цей бачив.
— Я його не бачив.
— Заспокойся, Славо,

Кажуть, ця картина
Дуже нецікава!
— Це неправда, мамо! —
Слава ледь не плаче. —
— Звідки ти дізнався?
— Я її вже бачив!

Ігор СІЧОВИК.

ЗАГАДКА ПЕРЧЕНЯТКА

На роботі це хлопча
Свою голову втрача.

[жидіє]

Михайло ХИЖКО.

Наш перчанський мікрофон, шановні товариші, встановлено на території Світловодського заводу силікатної цегли. Приїхали ми сюди з нагоди знаменної події, про яку Перцеві сповістили робітники, — десятиріччя будівництва гіганта цегельної індустрії Кіровоградської області.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

РЕПОРТАЖ ІЗ СВІТЛОВОДСЬКА

На нашу думку, на честь такої події тут мав би відбутися мітинг, оркестр мусив би грати марш та обов'язково повинен працювати буфет. Але навкруги чомусь усе тихо, ніде ані душі. Проте перепрошуємо. Он якийсь похмурий чоловік тиняється по території заводу.

— Одну хвилиночку, товаришу. Ви хто будете?
— Я? Директор заводу — Карнаух Олексій Юхимович.

— Дуже приємно... Поздоровляємо вас зі святом...

— Із яким це, вибачте на слові, святом?
— Як? З вашим — десятиріччям будівництва заводу.

— А-а, ви про це? То вітати треба не нас, а будівельників.

І директор виступив із монологом, який ми, не маючи можливості повністю передати по перчанській ретрансляційній лінії, переповімо своїми словами.

Виявляється, товариші, спорудження найсучаснішого, найавтоматизованішого, наймогутнішого в Кіровоградській області заводу потужністю 62 мільйони цеглин на рік розпочалося у 1971 році. Започаткував цю подію Кіровоградський облміжколгоспбуд. І він же повинен був і завершити будівництво, оскільки дане підприємство покликане забезпечувати цеглою саме систему міжколгоспбуду.

За втілення проекту заводу в життя героїчно взялася пересувна механізована колона № 2. Але, жодного разу не виконавши плану, втратила весь свій запал у 1975 році. До речі, саме тоді завод уже мусив розпочати випуск продукції.

Натомість у 1976 році естафету його спорудження було передано Світловодській міжколгоспній пересувній механізованій колоні. Ця колона, шановні друзі, уславила свій об'єкт тим, що змінила на ньому до двох десятків виконробів, а крім того, поміняла з десяток власних керівників. По жаль, протягом усіх наступних років і до сьогодні ця ПМК ні на що більше не спромоглася...

Звичайно, цікаво було б поговорити із начальни-

— Ти б іще піаніно взяла!
— Не завадило б: я на ньому залишила наші квитки!..

ком колони товаришем Ігнатенком. Але щось його тут сьогодні не... Пробачте, а хто це там мелькає за купою цегли? Точно, він і є — Микола Сергійович Ігнатенко.

— Агов, Миколо Сергійовичу, можна вас на кілька слів?

— Вибачте, я дуже зайнятий.

— А чим саме?

— Організаторською роботою. Шукаю своїх хлопців, які, за моїми розрахунками, повинні десь тут бути, — щоб організувати їх на ударну роботу.

— І ви думаєте, вдасться?

— Якщо знайду, то обов'язково. Головне — знайти. Бо, чесно кажучи, не пригадую, куди саме їх сьогодні послав: сюди чи на якийсь інший об'єкт.

— Бажаємо вам успіхів у вашій нелегкій, але відповідальній роботі, шановний Миколо Сергійовичу.

До речі, про відповідальність, дорогі слухачі. На цій унікальній будові вже давно якось склалося так, що ніхто ні за що не відповідає. Ще бозна-коли у місцевій газеті «Наддніпрянська правда» було надруковано оголошення. У ньому говорилося, що робітникам, які прийдуть працювати на завод, буде надано і квартири, і гуртожиток, і все інше, потрібне, як кажуть, для душі і для тіла. Але нічого не було надано. Бо нічого з обіцяного не було збудовано. І в результаті люди, які відгукнулися на палкий заклик адміністрації заводу, швидко розбіглися хто куди...

Отже, товариші, ювілей, самі розумієте, — не з тих, які відзначаються дуже широко. Але й не з тих,

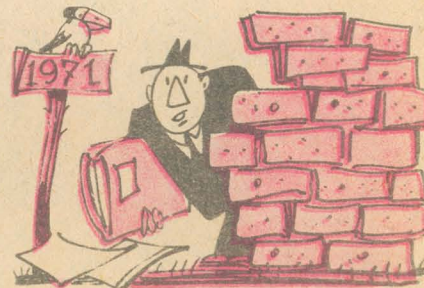
які можуть пройти повз увагу відповідних контролюючих інстанцій. Однак — уявіть собі — світловодський ювілей пройшов. Чому ж? Та тому, що, повторимо, будова ця для облміжколгоспбуду на чолі з Георгієм Анатолійовичем Степановим — своя, так би мовити, рідна: завод має виробляти цеглу для власних потреб об'єднання. Тому скільки не будуй, ніхто нікуди не поскаржиться. Бо й замовник, і виконавець — свої люди...

А раз так, шановні наші слухачі, цілком можливо, що наш наступний світловодський репортаж ми вестимемо з нагоди ще одного десятиріччя...

Отже, до наступного ювілею!..

Вів репортаж Ю. ІЩЕНКО,
спец. кор. Перця.

Кіровоградська область.

«ЖНИВАРІ»

ГУМОРЕСКА

Товариші! Від імені колективу нашої лазні палко вітаю славних механізаторів нашого колгоспу, які виявили справжній героїзм під час жнив і зібрали врожай повністю та без втрат. Нелегко було їм у полі, бо так покрутило вітрами і покляло дощами пшеницю, що важко було до неї доступитися. Та хлопці підібрали ключика, виявили неабияку винахідливість і взяли хліб. У цій трудовій перемозі, товариші, є й наш скромний внесок. Бо що таке

лазня? Лазня — це добрий настрій, запорука здоров'я...

Що? Тут ось кинули репліку, мовляв, коли закінчимо ремонт лазні? Я розумію ваше нетерпіння, товариші, бо лазня — це велике діло. Прийдеш після трудового дня у парну, пробере тебе гарячим духом аж до кісток. Та ще як пошмагаєш себе березовим віником. Красота! Тіло пащить і пахне березовим гаєм. Де й втома дівається...

Що? Запитуєте, коли працюватиме лазня? Аякже, товариші, працюватиме. У будь-якого ремонту, яким би він тривалим не був, настає кінець. Підготуємо і ми лазню. І тоді — хоч у ванні насолоджуйся, хоч на тапчані вилежуйся, хоч під душем вигрівайся. Виходиш із лазні, немов новонароджений. І сили в тобі десь беруться. Здається, зсунув би гори...

Що? Кажете, рік і сім місяців лазня не працює. Тут, товариші, потрібна витримка, витримка і ще раз витримка. Така, як ви ото виявили на жнивах, збираючи покручений хліб.

На закінчення дозвольте від імені колективу лазні висловити впевненість, що славні механізатори нашого колгоспу так само по-ударному потрудяться і на збиранні цукрових буряків...

м. Київ.

Борис ПОЛІЩУК.

Народні УСМІШКИ

НЕПОПРАВНА ВТРАТА

Сидить Миколка на уроці сумний-сумний. Учителька відразу це помітила, підійшла до нього і так лагідно питає:

- Чого це ти, Миколко, такий сумний? Щось трапилось?
- Карта пропала...
- От біда... Яка? Географічна?
- Та ні, пікова дама...

Повідомив С. ХРИСТЕНКО.

с. Бутова Долина
Великобагачанського району
Полтавської області.

ГЛУХИЙ ДІД

Іде дід вулицею, а назустріч йому двоє хлопчаків.

— Здрастуйте, діду! — привіталися хлопці.

Дід пройшов мимо і не відповів.
— Чого ти до нього вітаєшся, як він глухий! — каже один з хлопців.
— Еге, глухий... Діду, ось батько вам троячку передали, ту що позичали...
— Ах, давай-давай, внучку... От молодець, що приніс... — відповів дід.

Повідомила В. ПАВИК.

с. Федоро-Шульгине
Долинського району
Кіровоградської області.

НАВІЩО СТИЛЬКИ

Прийшов п'яний чоловік додому, роздягнувся і каже:

- Ганю, дай мені гаряченького чаю...
- А смоли б ти напився... А дьогтю не хочеш?..
- Ой, навіщо ти так багато наготувала, я прошу тільки чаю...

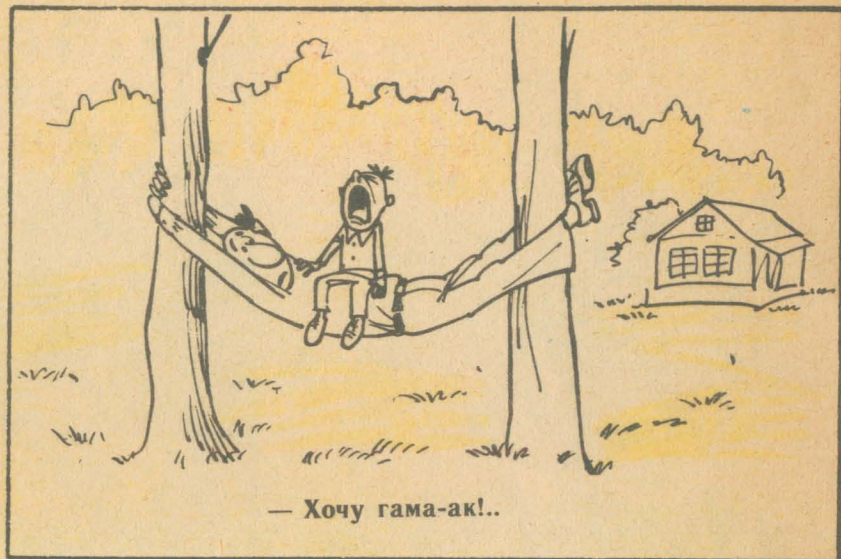
Повідомив А. ДОВГАНЬ.

с. Криваченці
Волоцького району
Хмельницької області.

«Як не дивно, але купити гамак — ціла проблема.
У продажу їх майже не буває».

(3 листів до редакції).

Мал. О. АЛЬОШИЧЕВА

«То ж докладемо, шановні товариші, всіх зусиль, щоб у нинішньому році наш завод виробив ще більше плодощових консервів для дітей з державним знаком якості».

(З виступу директора плодоконсервного заводу на прощальних зборах).
Надіслав М. ЮРЧИШИН.

«За неправильные действия кассира автостанции, просим извинения, которые впредь повторяться не будут».

(3 відповіді на скаргу).

Надіслав С. ПЛАХОТНЮК.

«Слухали: Підгурного С. М. в присутності голови колгоспу Тернюка В. Т., який заповнив присутніх, що більше не буде зловживати спиртними напоями.

(З протоколу зборів).

Надіслав І. ТОКАРЧУК.

«Граждане собаке каких бегают без привязи та ошейников будут выловлены специальной командой комунгоспа и доставлены в собачий питомник для всевозможных опытов медицины. Кроме этого они еще будут оштрафованы каждый на 15 руб. Улицком».

Надіслав І. ЛЕВИЦЬКИЙ.

«Дивлячись на назву роману «Кров людська не водиця», — можна сказати, що цей твір про вбивство».

(З учнівського твору).

Надіслав І. НІКІТЕНКО.

УСМІШКА

Починалися жнива. Гупали сокири, стукали молотки, вищали пилки — будували намет. Довгий, широкий та високий. Потім два дні в наметі бухав барабан, завивав саксофон, надиривався клавесин, бренькала електрогітара — справляли весілля.

Самозваний «Лещенко» хрипів у мікрофон таке, від чого в радіусі п'яти кілометрів, батьки хапали своїх дітей і зачиняли в кімнатах.

Двісті п'ятдесят п'яти голосів раз по раз горлачили «гірко». Коля з Марією весь час цілувались.

А по закінченні підбили баланс. Виявилось, що З'ГЛИ: вісімдесят курок, однорічного нетеля, десятипудового кабана, семидесятилітровий котел гречаної каші, п'ятсот штук яєць, сто двадцять річкових та морських риб і ще багато-багато всякої всячини.

ВИПИЛИ: сто шістдесят літрів спиртного (в основному домашнього приготування), двадцять ящиків мінводи «Регіні», чимало пива, вина і коньяку.

Крім цього: розбито дві голови, зламано шість ребер, роз'юшено дев'ять носів, подряпано шістнадцять пик, потрощено всі навколишні огорожі.

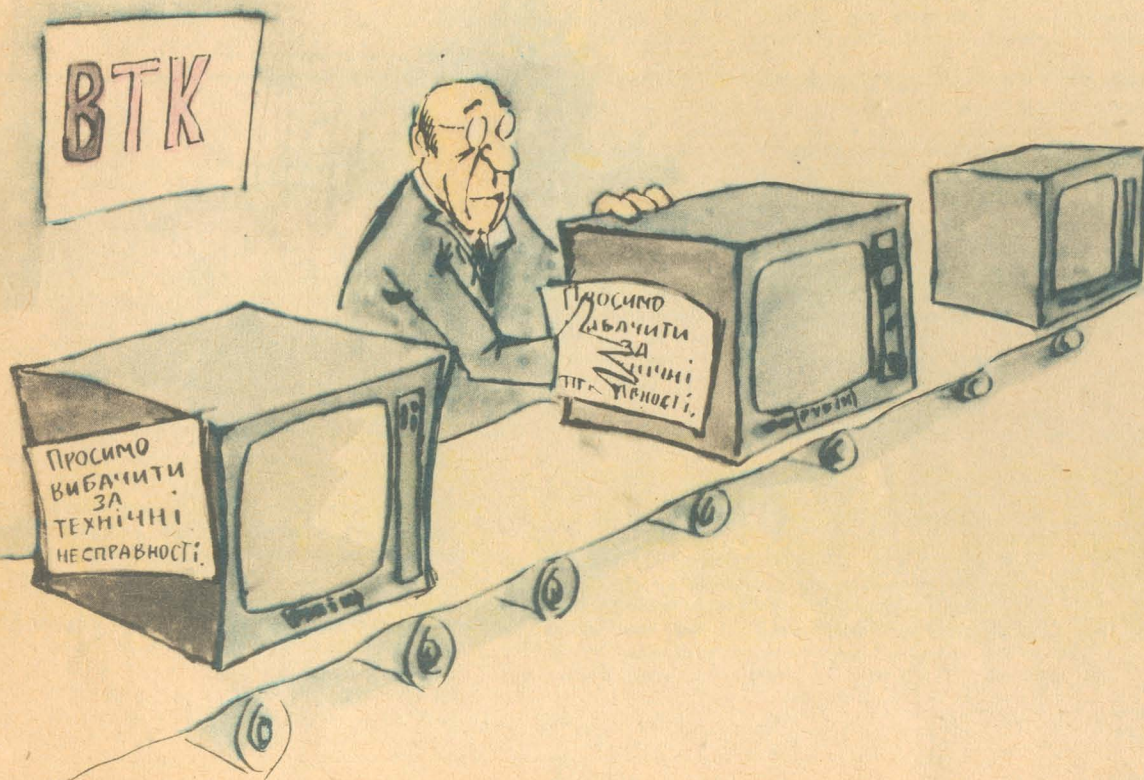
А на третій день, коли збирались відвезти позичений брезент, яким накривали намет, з приймів додому прибіг молодий і заявив батькам: «Не буду з нею жити! Я думав, що вона стане іншою». І не живуть.

А шкода. Дуже шкода брезента, ним можна б було накрити від дощу сотні тонн зерна.

М. МЕДИНСЬКИЙ.

М. Вінниця.

Мал. І. НОВИКОВА

Без слів.

Немало клопоту дружинники зазнали:
Одного вихідного дня
Вовцюгу п'яного ледь-ледь гуртом
зв'язали.

А вранці зирк:

аж то... ягня!

Сидить і лле тихенько сльози...

Трапляються й такі метаморфози!

Анатолій ГОРПИНІЧ.

СПОГАДИ УЦІЛІЛОГО КОМАРА

— Куди б ми лиш не прилітали,
Там зразу ж оплески лунали.

Марко МЕЛАМЕД.

Дали перцю!

— «Гуртом і кашу добре їсти», — любив жартувати голова колгоспу імені Ілліча (село Вільна Тарасівка Білоцерківського району) Степаненко Ф. І. Люди не раз чули від нього цей жарт і не надавали йому особливого значення. А тим часом Степаненко організував навколо себе гурт «кашодів» — людей, які були йому до вподоби. Тільки гуртом вони не кашу їли, а... зерно розкрадали.

Робили це досить хитромудро. Та однак про їхні махінації дізналися колгоспники і написали редакції. Перець звернувся до Київського обласного управління внутрішніх справ із проханням перевірити заяву.

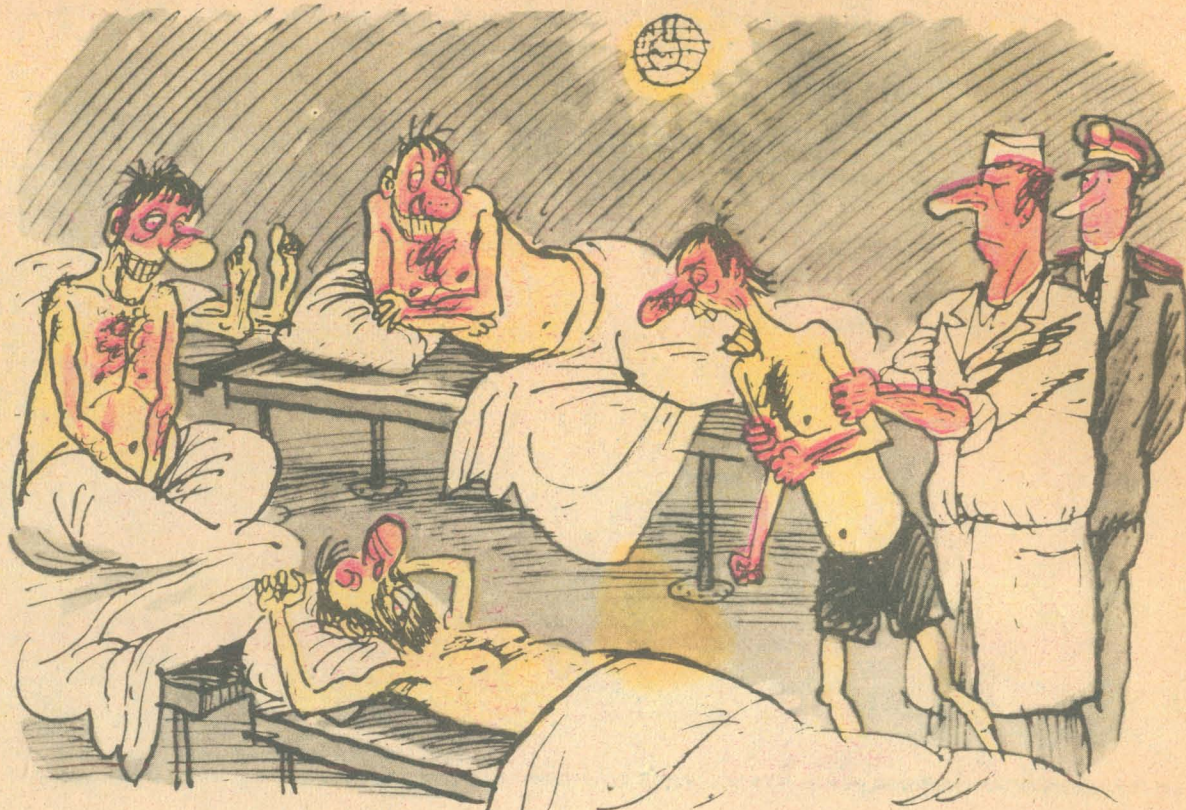
Немало зусиль і часу витратили працівники слідчого відділу, щоб розшукати клубок злочинів.

Як повідомив начальник слідчого відділу тов. Хрусьов, факти, наведені в листі колгоспників, повністю підтвердились. Розслідуванням встановлено, що Степаненко Ф. І. у змові із завідувачом складом Дмитренком А. Т. та завідувачим млином Бакалинським Д. І. вкрали 84.450 кілограмів колгоспної пшениці на суму близько 24 тисяч карбованців. Було виявлено й те, що Степаненко прийняв до колгоспу на посаду завідувачого млином Бакалинського Д. І., який був засуджений і в той час відбував покарання.

Украдену пшеницю було реалізовано через заготівельників Зарічанського міського споживчого товариства Морського В. А., Титаренка В. А., Палієнка В. Д. та Рокитнянської райзаготконтори — Пезова Б. В. Заготівельники складали фіктивні відомості, нібито зерно вони закуповували у населення, а гроші, одержані від його продажу, «кашодів» ділили між собою.

Вироком Київського міського суду засуджено: Бакалинського Д. І. — до 14 років позбавлення волі, Степаненка Ф. І. — до 12 років, Дмитренко А. Т. — до 10 років, Пезова Б. В. — до 9 років, Морського В. А. — до 8 років, Палієнка В. Д. та Титаренка В. А. — до 4 років кожного.

От і вийшло, що казенні харчі вони також їстимуть гуртом.

— А це що за потвора на моєму ліжку розляглася?!

Отсканировал reduktorer
для rutracker.org

ЗАОХОЧЕННЯ НЕДБАЙЛИВОГО

ГУМОРЕСКА

Виконроб Драпій зовсім замучився з теслею Семеном Колошаєм. Завжди він щось та викине: то сварку під час роботи затіє, то з п'яних очей упаде в яму з вапном, а як візьметься за діло, то такого наробить, що краще б і не брався зовсім. Ніякі стягнення на нього не діяли, догани його не брали. Отримавши чергову догану, він казав: «Ха!» — і робив своє.

Тоді Драпій вирішив удатися до педагогіки — спробував якось заохотити Семена. Може, хоч це подіє. Взяв та й оголосив йому експериментальну подяку та ще й грошову премію видав — десять карбованців. Колошай сказав: «Ха!», десятку пропив і наробив браку ще більше, ніж завжди.

Ось тут хтось із бригади не витримав:
— А що, хлопці, чому так: премію Колошай отримує, а ми — працюємо за нього? Чи ми не дурні?
— А й правда!..
— Нехай сам працює!
— Вірно! Нема чого...
І до Колошая:
— Ану ставай до діла! Та повертайся, повертайся хутчіше!

— Переробляй свій брак!
— Ось так, ось так...

Обступили з усіх боків і не дають дихнути — роби та й годі!

За день Колошай упрів і змарнів. Надвечір прибіг до виконроба.

— Зніміть з мене оту кляту подяку, — благає. — Я ж її і не заробив зовсім. Я негативний...

— Ха! — сказав Драпій. — Ще заробиш.

— Я вам і премію поверну. В подвійному розмірі!
— Ха! Не треба.

— Це знущання. Я буду скаргитись!

— Ха! Ха! Ха! А ще одної подяки не хочеш?

— Ні, — швидко сказав Колошай. — Краще я оті двері поперечіплюю, що косо нависли.

— І не тільки двері. Тобі багато чого переробляти доведеться.

— Що завгодно для вас зроблю — тільки зніміть подяку.

Драпій подумав.

— Що ж, — сказав, — заслужиш — зніму. Старайся.

І з тим відпустив Степана.

Колошай мало не бігцем подався на будівельний майданчик — старатись.

Віталій КОВАЛЬ.

Київська область.

Головний редактор
Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: С. ГЕРАСИМЧУК, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, Д. МОЛЯКЕВИЧ,
С. ОЛІЙНИК, Ю. ПРОКОПЕНКО (відповідальний секретар), І. СОЧИВЕЦЬ, В. ЧЕПІГА
(заст. головного редактора).

ВИДАВНИЦТВО
«РАДЯНЬСЬКА УКРАЇНА»

Адреса редакції: 252047, Київ-47, вул. Петра Нестерова, 4. Тел. 41-89-12, 41-89-15, 41-89-17.

Адрес редакції: 252047, Київ-47, вул. Петра Нестерова, 4.

Для телеграм: Київ Перець.

Журнал «Перець» № 14 (1104)
(на українському мові).

Издательство «Радянська Україна».

© Журнал «Перець», 1981 р.

Виходить двічі на місяць.

Рукописи не повертаються.

Здано до набору 17.06.81. Підписано до друку 09.07.81. БФ 12442. Формат видання 70 × 108/8.
Офсетний друк. Умовн.-друк. арк. 2,8. Обл.-вид. арк. 4,1. Тираж 3 350 000. Зам. 02865.

Передруковуючи із журналу матеріали, треба обов'язково посилатись на «Перець».

Орден Леніна комбінат друку видавництва «Радянська Україна», 252047, Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94.

Орден Леніна комбінат печатки видавництва «Радянська Україна», 252047, Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94.

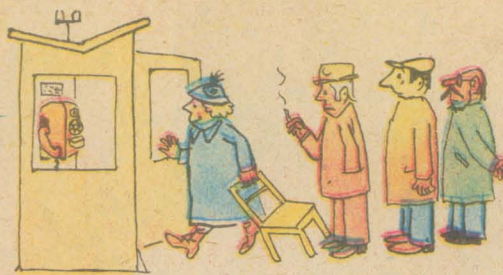
Текст набрано із застосуванням вітчизняного фотонабірного комплексу «Каскад»

ІНОЗЕМНИЙ ГУМОР

Малюнки з журналів: «РОГАЧ» — Братіслава, «УРЗІКА» — Бухарест, «ОСТЕН» — Скопле, «ДИКОБРАЗ» — Прага, «ОЙЛЕНШПІГЕЛЬ» — Берлін.

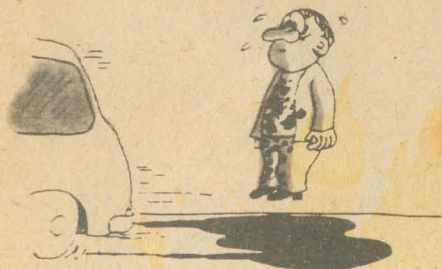
Без слів.

Без слів.

Без слів.

Без слів.

Аллан ПІРС

Примхливий папуга

ГУМОРЕСКА

Моєму приятелеві подарували хвилястого папугу. Це була гарненька пташка, і він витратив багато часу, щоб навчити її розмовляти. Та все марно.

— Може, їй сумно, чому б тобі не купити маленький дзвіночок для неї? — сказав я.

Купив мій приятель дзвіночок і причепив у клітку. Тепер пташка дзвонила у дзвіночок, але мовчала.

— Треба їй зробити маленьку драбинку, — подав я ідею.

Пташка бігала по драбинці, дзвонила у дзвіночок і мовчала.

— Дай їй люстерко, — порадив я. — Може, їй самотньо, і коли вона побачить своє відображення, то подумає, що це її товаришка, і почне розмовляти.

Пташка лише один раз жалібно подивилася у дзеркальце і продовжувала бігати по драбинці й шалено дзвонити у дзвіночок. І мовчала.

— Мені здається, що залишається тільки одне, — сказав я, — гойдалка.

Та папужка не виявила інтересу і до гойдалки й мала дуже пригнічений вигляд.

Кілька днів ми з приятелем не бачились, а коли зустрілися, він сказав, що його пташки вже немає.

— Як же так?! — вигукнув я.

— Пам'ятаєш, вона надто спокійною була останнім часом. А вчора стала жвавішою. Гойдалася на гойдалці, бігала по драбинці, дивилася у дзеркальце, дзвонила у дзвіночок, а потім — померла.

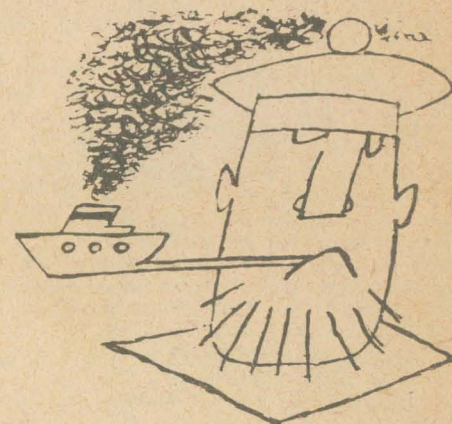
— І так нічого й не сказала?

— Сказала. Одне єдине слово.

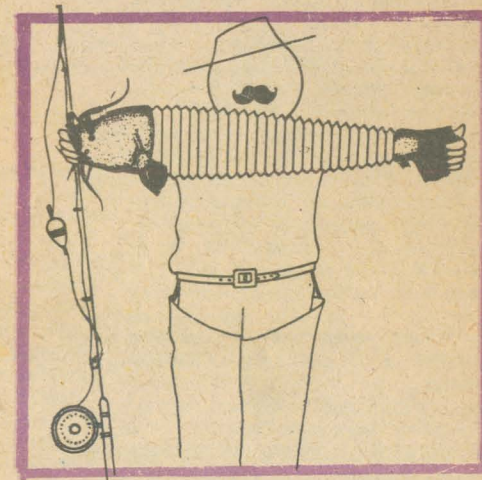
— Яке ж саме?

— «Зерна!..»

З англійської переклала
Нонна КОРНІЄНКО.

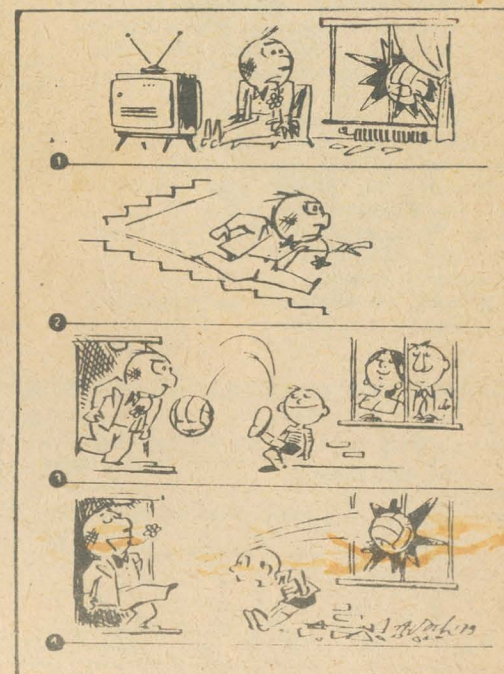
Без слів.

Без слів.

Без слів.

Без слів.